

SINNIKKYYS

TOIMELLAISUUS

ELÄMÄNHÄLU

Rautalampi, kesä 2011 ja Vesteriset

Linja-autoretken osallistujat Keiteleen Hamulanniemellä.

Rautalampi vietti tänä vuonna perustamisensa 450-vuotisjuhlaa.

Neljäsataaviisikymmentä vuotiasta savolaista kuntaa kunnioittivat myös Vesteristen suvun jäsenet, seutua jonne Vesterisiä muutti jo ennen kunnan syntysanoja.

Sukuseuramme kesäinen tapaaminen täytti Korholan kartanon miellyttävät majoitustilat heinäkuun alussa, perjantai-iltana heinäkuun 1. päivänä.

Tapaamisemme ensimmäisenä päivänä ohjelmassamme oli osallistua ”Runon ja laulun Rautalampi” kupletti-iltaan.

Onneksemme oli ”Rautalampiryhmämme” osannut varata pääsyliput ennakkoon, joten mahduimme tilaisuuteen, ulos jäi moni muu.

Koko kansan tuntemat ja varsin suosittu taiteilijat Iiro Rantala, Anna-Mari Kähärä, JP Jetsu ja muut kuplettimestarit järjestivät todella viihdyttävän illan, ilon ja naurun kyyneliä sai pyyhkiä monta kertaa. Tapahtuman juontajana oli entinen ministeri ja pääjohtaja Eero Rantala, vaimonsa kautta savolaistunut.

Sukuumme naitu Jorma Hautala on kirjoittanut lauantapäiväisestä linja-autoretkestämme Vesteristen varhaisille asuinsijoille ja iltajuhlastamme Korholan kartanon viihtyisissä tiloissa.

Sukuseuran kesäjuhla Rautalammilla 1-3.7.2011

Jo kaukaa peltovainiolta koivukujan päässä matkaajalle näkyi Korholan komea kartano. Salossa liehui tulijaa tervehtien kaunis Vesteristen sukoviiri. Tiesimme tullemme oikeaan paikkaan. Pihamaalta kuului iloinen puheensorina ja jälleentapaamisten riemu. Paljon Vesterisiä oli paikalla, eripuolilta Suomea tulleita. Oli juhlimisen aika ja siihen täysi syy. Oli sukuseuran kesäjuhla ja hellekesän aurinkoisin viikonvaihe.

Lauantain ohjelmaan kuului mielenkiintoinen linja-autoretki. Aluksi kierrettiin hyvän oppaamme Helena

Maukosen johdolla läpi Rautalamin keskusta ja siihen liittyvät tärkeät paikat. Kerkonkoskelle pysähdyimme kahville ja kaunista koskea ja kanavaa katselemaan. Jatkoimme matkaa Kerkonkosken Vesterilään. Kunniapuheenjohtaja Seppo Vesterinen muisteli kuinka he pihapiirissä olevaa navettaa tehdessään olivat lyöneet tiiliä maailmanennätystahtiin eikä sitä ennätystä ole vielä kukaan rikottu eikä nähtävästi tulla rikkomaankaan.

Tulimme Keiteleen Hamulanniemelle. Martta Vesterinen oli yksin jäätyään ja iän karttuessa myynyt tilan Kalle Hokkaselle. Myyntipäätöstä oli helpottanut se, että Kalle oli luvannut pitää tilan hyvässä kunnossa. Molemmat kertoivat pihamaalla tilan ja talon historiaa. Alkuaikoina oli talvisin nuotalta tultua voinut ajaa hevosella talon keskeltä sisään ja läpi asti. Siten oli nuottakuorma hyvä purkaa sisätiloissa.

Kallen isä oli molemmat jalat sodassa menettänyt kelloseppä. Keiteleen

Jauhialan Härkömäessä asuneelta Raili Vesteriseltä (7SN) oli hävinnyt miehensä Simo Vesterisen kello linja-autossa. Joku oli kellon löytänyt ja pitänyt eikä ollut antanut kuljettajalle. Simon isä Nestor Vesterinen kertoi asian kelloseppä Hokkaselle. Sitten tapahtui, että kellovaras toi jossain vaiheessa kellon korjattavaksi ja Hokkanen tunsu sen Simon kelloksi. Hokkanen oli sanonut, että kello jää nyt tänne kunnes oikea omistaja sen hakee. Tunnistusta helpotti se, että kello oli Hokkaselta ostettu ja se, että kun Simo oli loukkaantunut vakavasti liikenneonnettomuudessa, niin kellon oli tullut tunnistettava kolhu. Tuohon aikaan kello oli arvo-omaisuutta.

Keiteleen Hiekkaan meillä oli ajokielto. Paikallisten ja nykyisen omistajan välit eivät ole olleet koskaan hyvät. Hän oli kieltänyt kyläläisiltä kulun tiellä, jota pitkin oli ikaikäisesti kuljettu rantaan. Jokaisella talolla on Nilakan rannalla viralliset paalutetut venevalkamat. Kielto-merkki on useaan kertaan tervattu ja koristeltu höyhenillä.

Mekin siis pääsimme linja-autollam-

me vain ortodoksimunkkien hautausmaalle saakka. Sinne meitä tuli tervehtimään Pentti Vesterinen ja Tuula Puurula, os. Vesterinen. Hiekan tila on ollut 1730-1913 Vesteristen omistuksessa. Pentti ja Tuula ovat heidän jälkeläisiä.

Vuonna 1945 Konevitsan luostarin munkit tulivat evakkoon Kannonkosken kautta Keiteleen Hamulaan Hiekan tilalle. He ostivat Saastamoinen Oy:ltä metsää ja peltoa.

Nestor Vesterisen tytär Tuulikki Hautala (o.s. Vesterinen, kirjoittajan vaimo, toim.huom.) muistaa, kuinka munkit tulivat heille kotiin Jauhialan Härkömäkeen sisälle eväitään syömään. Talvella munkit olivat lähistöllä metsätöissä. Heillä oli pitkä parta, musta huppu ja mustat pitkät kaavut, joiden helmaan lumi tarttui. Oudosta ulkomuodosta ja vaatetuksesta huolimatta ei pikku tyttö heitä pelännyt. Munkit olivat ystävällisiä ja rauhallisia. Kun munkit muuttivat Uuteen Valamoon Heinävedelle vuonna 1956, Nestor Vesterinen osti heiltä pellot. Näillä munkkien pelloilla olimme kesäisin heinätoissa.

Sukuseuran kesäjuhla huipentui iltasella juhla-ateriaan. Siihen oli Korholan kartanon emäntä ja keittiömestari laittaneet kaiken taitonsa. Tuloksena olikin monipuolinen herkkuateria. Juhlaillan aikana pidettiin monet asiaan kuuluvat puheet. Rautalammin kunnan tervehdysten toi Rautalammin kunnanvaltuuston 1. varapuheenjohtaja Jaakko Vesterinen. Hyvä musiikki oli iltajuhlissa tärkeässä osassa, niin kuin aina Vesteristen tilaisuuksissa. Pekka Valkjärvi lauloi ja soitti haitaria.

Risto Vesterinen esitteli hyvän ja erittäin täsmällisen tutkielmansa Savon Vesterisen suvun ja sen eri sukuhaarojen vaiheista Rautalammilta lähtien 1500-luvulta aina 1800-luvun alkupuolelle saakka. Kaiken tämän hän oli havainnollisesti piirtänyt isoon lattiasta kattoon asti yltävään tarkkaan karttaan.

Sukuseuran aktiivisuutta kuvaa hyvin se, että suvun historiaa ja perinnettä on talletettu jo vuosikymmenten ajan moniin kirjoihin. Niin tässäkin iltajuhlissa julkistettiin uusi Vesteristen siirtolaisuutta Amerikkaan käsittele-

Kuva Rautalampilehti.

Iiro Rantala ja Anna-Mari Kähärä.

Martta Vesterinen Hamulan pihassa uuden isännän Kalle Hokkasen kanssa.

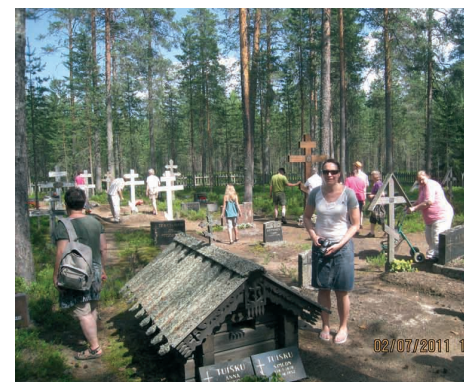
Hyvä ruoka - hyvä mieli.

Kunniapuheenjohtajamme Seppo Vesterinen muistelee tiilenlyöntiä, takanaan nyk-vanhaisäntä Tapani Matilainen.

Oona Koskiokari, 10-v., oli nuorin lauantaitretken osallistujista.

vä mittava teos. Kirjan tekijät Justina Westerinen ja Mikko Vesterinen kertoivat kirjan mielenkiintoisista tekovaiheista. Se oli käsittänyt monivaiheista ja sinnikästä tutkimusta ja tiedon hankintaa valtameren takaa. Tuloksena on laaja teos, joka on arvokas, ei vain Vesteristen siirtolaisuutta esittelevä vaan koko maamme tuon ajan siirtolaisuutta selvittelevä merkiteos.

Kauniin kesäisen päivä hämärtyessä myöhäiseen iltaan lähdimme kotimatalle. Ajelimme kiireettä kertailen mukavan päivän tapahtumia. Ja hyvä niin, sillä matkan aikana näimme tiellä kolmessa eri kohdissa yhteensä kuusi hirveä, mutta onneksi mitään pahempaa ei tapahtunut.

Juhlatoimikunta oli tehnyt ison työn. Jokaiselle jaetut nimineulat auttoivat paljon muistamaan kuka kukin on ja hieno oivallus oli merkitä siihen se mihin sukuhaaraan kukin kuului. Sukujuhla oli hyvin järjestetty ja oikein onnistunut. Siitä jäi oikein hyvä mieli.

Jorma Hautala, Lempäälä

Rautalammin Kulttuuriseururan puheenjohtaja Olavi Saarelainen palkitsi kirkkokonsertin taiteilijat.

Sunnuntaina meille oli tarjolla kukkaiskirkko Rautalammin upeassa puukirkossa, sekä mahdollisuus käydä mainiossa Rautalammin museossa, jossa asiansa osaava opas kertoi meille kiinnostavia tarinoita rautalampilaisten elämästä menneiden vuosien varrelta.

Kukkaisjumalanpalveluksen jälkeen oli kirkossa korkeatasoinen konsertti, joka täytti kirkon pihakahvittelumme jälkeen uudestaan.

Loistavat esiintyjät, sopraano Hanna Rantala, pianisti Mathias Weit ja to-

dellinen lahjakkuus, venäläissyntyinen nuori viulusti Viktoria Lezhneva valloittivat meidät kuulijat osaamisellaan. Rautalammin mahtavan puukirkon akustiikka sai niin laulun kuin soiton kuulijaa helliväksi.

Kaunis päätös onnistuneelle Vesteristapaamiselle. ” Rautalampi-ryhmämme” onnistui järjestämään elämystäyteisen viikonlopun, suuret kiitokset heille.

Ryhmäkuvan hetki Hiekan ortodoksisen hautausmaan portilla.

02/07/2011 15:08

Olemme olemassa

Meitä Vesterisiä on ollut kirjattuina n. 500 vuotta Vesterisinä. Paljon enemmän meitä olisi ollut mikäli kaikki olisi mennyt kuten oli suunniteltu ja toivottu. Monelta on elo jäänyt kesken, lukuisista eri syistä.

”Särkymävara”, siis suuri lapsiluku, on meidät onnekkaita kuitenkin saattanut tälle elämänmittaiselle matkallemme. Tämä tarkoittaa, että meidän jokaisen ikioma sukuhaaramme on selvinnyt tehtävästään. Näin on luomakunnassa tarkoitettu, siksi me täällä elämme, me onnekkait!”

Olen pohtinut omaa olemassaoloani ehkä liiankin kanssa, tässä olen ja elän, sukuani olen minäkin onnistunut jatkamaan. Esi-isämme ovat vuosisatoja säilyneet hengissä, välttyneet monista vaaroista, vaaroista joita on ollut riittämiin, enemmän kuin olisi ollut tarvetta.

Olen Vesterinen ja ylpeä siitä. Meillä on hieno suku, joka on osaava ja hyvin pärjännyt tämän maailman myllerryksissä, sillä myllerryksistä ei puutetta ole ollut.

Omasta elämästäni saan kiittää omaa isääni, joka palasi viimeisestä sodastamme hengissä.

Kiitos siis elostani hänelle, jo edesmenneelle omalle sankarilleni. Monet teistä hänet tunsivat, mukava suomalainen mies.

Olen parina viime vuotena tavannut Vesterisiä, joille sukuseuramme on uusi tuttavuus.

Maanmainio sukukirjamme on avannut heille aikamatkan satojen vuosien taakse. Moni heistä on kuullut aiemmin seurastamme, joku sukulainen on joskus heille asiasta maininnut, mutta siihen se on jäänyt.

Kun heille esittelee sukukirjamme, josta he voivat itse etsiä omaa sukuaan lukuisia sukupolvia taaksepäin, niin se on yleensä ollut heille todellinen yllätys, suorastaan suuri elämys.

Sukuseuramme järjestämät tilaisuudet, juhlat ja matkat lisäävät löytyretkeilijämäisiä elämyksiä.

Kesän 2011 menestyksessä Rautalamppi-tapahtumamme oli hyvä esimerkki tästä.

Olit sitten Savon tai Karjalan Vesterisiä juuriltasi, niin vanhoilla Vesteristen asuinsijoilla käynti on aina avartava elämys. Rautalamille Savon Vesteriset aikoinaan tulivat, täällä he elivät ja elävät edelleen.

Ensi kesän Vesterismatka suuntautuu muutaman vuoden jälkeen jälleen Karjalaan. Sielläkin synnyttiin, elettiin ja asuttiin ja sieltä jouduttiin tunnetuista syistä lähtemään, mutta...?.. on siellä käytävä, sydän halajaa, siellä ovat juuret. Sieltä lähtivät aikoinaan osa esi-isistämme nykyiseen Savoan, monet jäivät, suku jakaantui, mutta edelleen olemme yhtä, samoja Vesterisiä. Meillä on dokumentit.

Olen suunnattoman kiitollinen sukututkijoidemme, jo edesmenneille ja nykyisille.

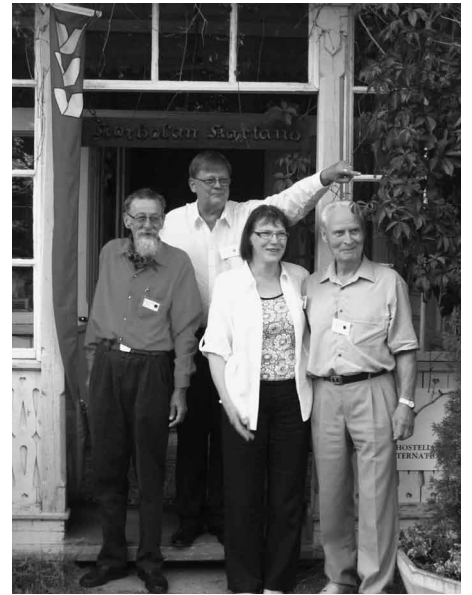
Seuramme on kustantanut useita hienoja ja tietoa jakavia julkaisuja mainion sukukirjamme lisäksi.

Justiina Westerisen ”Konstan kronikka” ja Riitta Niemisen ja Jorma Vesterisen työstämä, heidän isoisänsä Joonas Vesterisen ruutuvihkoon tekemät muistelukset ”Entisajan elämää Kuuterselän kylässä”, kumpainkin elämänmakuista luettavaa. Jälkimmäinen näistä on myös mainio matkakirja ensi kesän Karjalan matkalle osallistujalle. Suosittelen.

Tuorein painotuotteemme, Rautalamilla tänä vuonna julkaistu Justiina Westerisen ja Mikko Vesterisen teos ”V/Westeristen Amerikan siirtolaisuus 1883-1929” kertoo kyseisinä vuosina runsaan sadan Vesterisen matkasta ison veden taakse. Moni sinne jäi, joku palasi, mutta siellä heitä edelleen on - Amerikan Vesterisiä, terveiset heillekin.

Toivotan kaikille uudistuneen Vesteristen Viestin lukijoille hyvää eloa, voikaa paremmin kuin muut ja tapaamiseen ensi kesän Karjalan matkalla, hyviä lukuhetkiä teille kaikille.

Timo Vesterinen, pj.

Nykyinen puheenjohtaja Timo Vesterinen näyttää sukuseuran suuntaa hyvään tulevaisuuteen edessään entisiä puheenjohtajia vasemmalta Jorma K. Vesterinen, Marketta Valkjärvi ja kunniapuheenjohtaja Seppo Vesterinen.

kuva ja teksti Jorma Hautala (7SN)

”Kuin silloin ennen”

Helsingin Postimuseossa on parhaillaan menossa lasten elämästä 1900-luvun alkupuolella kertova näyttely ”Kuin silloin ennen”

Esillä on Rudolf Koivun alkuperäisiä töitä, postikortteja sekä muuta aikakauden esineistöä.

Näyttely on yleisölle avoinna 3.3.2012 saakka. Postimuseo on avoinna ma-pe, la-su 12-17 osoitteessa Helsingin pääpostitalo, Asema-aukio 5 H.

Tammikuun 18. päivänä klo 17.00 museossa on kuultavissa sukuseuramme entisen puheenjohtajan Ervo Vesterisen luento ”Rudolf Koivun kuvaustaitteen lähteillä”.

Ervo Vesterisen kiinnostuksesta ja harrastuksesta Rudolf Koivun kuvitustaitteeseen on esitelty aiemmin Vesteristen Viesteissä. Hänen ja vaimonsa Raijan kokoelmasta Koivun alkupe räistöitä oli esillä jo Vesteristen sukukokouksessa Imatralla vuonna 1996.

Ervo Vesterinen piti aiheesta juhlaesitelmän Helsingin sukujuhlissa vuonna 2000.

AMERIKAN PEKKA

Kaikista siirtolaisiksi lähteneistä V/Westerisistä eniten palstamillimetrejä sanomalehdistössä ja siirtolaiskirjallisuudessa on kirjoitettu **Pekka Pekkanpoika Westerisestä** (29.9.1845 Pielavesi Kotaniemi 5). Pekka oli yksi ensimmäisiä Amerikkaan lähteneitä Vesterisiä. Hänen syntymäpaikakseen mainitaan useissa lähteissä Kiuruvesi tai jopa Pulkkila, mikä vaikeutti hänen taustansa selvittelyä. Oikea syntymäpaikka on kuitenkin Pielavesi.

Pekka oli levoton, värikäs ja boheemi persoona, joka toimi mm. opettajana, kuoronjohtajana ja urkurina Suomessa ennen Amerikkaan muuttoaan. Pekka muutti vuonna 1866 kotoaan Pielavedeltä Kiuruvedelle. Sieltä hän jatkoi rippikirjan mukaan jo 21.9.1867 Iisalmeen, josta samana vuonna edelleen Temmekselle. Temmeksellä hänet vihittiin 24.4.1870 paikkakuntalaisen Liisa Eerontytär Pekkalan (18.4.1849) kanssa ja lapsia parille syntyi Emil August 18.5.1871, Hilma 16.5.1873-6.12.1875, Matilda 4.1.1878, Tyyni Helmi 26.11.1880 ja Maria Sulotar 17.11.1883.

Pekka toimi lukkarina ja kiertokoulun opettajana ja ajoi voimakkaasti mm. yleisen kirjaston perustamista Temmekselle. Lainakirjasto perustettiin vuonna 1878. Kirjaston ylläpitokustannuksiin tarvittavat varat olivat tiukassa ja niinpä kirjaston hyväksi pidettiin mm. iltamia, joissa Pekan johtama kuoro esiintyi. Pekka oli monitaitoinen ja ilmeisen pystyvä musiikkimies ja opettaja, mutta alkoholi maistui hänelle vähän liian

hyvin. Temmeksen vuoden 1880 henkikirjassa hänet mainitaan jo entiseksi lukkariksi. Temmekseltä Pekka siirtyi Oulaisiin ja sieltä Kestilään.

Sanomalehti *Kaiku* arvosteli Vesterisen koulua Kestilässä seuraavalla tavalla:

"Kiertokoulu on hyvällä kannalla. Koulussa on kolmatta sataa lasta (kevätlukukaudella 1883) Koululla on urkuharmoonio, kirjoja, taulut pöydät ja penkit. Opettaja P. Vesterinen on sangen taitava ja uutera opettaja. Ei vertaa ole vielä täällä ollut. Kaikesta tunnustuksesta ja arvonannosta huolimatta Kestilän kirkkoraati joutui 5.8.1883 erottamaan opettaja Vesterisen toimestaan, koska hän on osoittanut häpiällisellä elämällään (juoppous) olevansa kelvoton harjoittamaan opetusvirkaansa."

Pian tämän jälkeen, syksyllä 1883, Pekka osti matkalipun Göteborgista Amerikkaan. Hän joutui menemään Ruotsin kautta, koska Suomesta yhteyksiä ei vielä ollut. Pekka matkusti Liverpoolista Marathon-aluksella Bostoniin, jonne saapui 1.10.1883. Määränpääksi oli ilmoitettu kaivoskaupunki Hancock. Pekka toimi pyhäkoulun ja kesäkoulun opettajana, kuoron johtajana ja urkurina Michiganissa ja Minnesotassa.

Calumetin kaupungissa Michiganissa oli noihin aikoihin monisatapäinen suomalaisasutus, jolla oli vilkasta yhdistystoimintaa. Vuonna 1884 Pekka Westerinen perusti ensimmäisen amerikansuomalaisen kuoron Calumetiin ja vuotta myöhemmin myös läheiseen Republiciin. Pekka piti vuosina 1883 ja 1884 Republicissa myös lasten pyhäkouluja. Republic oli kauniilla paikalla järven rannalla sijaitseva kaivoskaupunki, jossa suomalaisia oli asunut vuodesta 1875.

Minne Pekka menikin, hän oli monessa mukana ja erottui joukosta: *"Hyvä Toivo –seuran (Calumetissa) johtavain joukkoon oli päässyt eräs Pekka Westerinen, joka oli kovaksi rettelöitsijäksi tunnettu. Miehellä on muuten Amerikan suomalaisten historiassa ansioitakin: hän oli laulu- ja soittoharrastuksen henkiin herättäjä."*

Hän toimi laulun johtajana kahdessa ryhmässä oleville, laestadiolaiseen ja ev. lutherilaisiin lukeutuvien joukossa. Soittokoneet, kuten urkuharmooni y.m. olivat silloin harvinaisia, niitä oli harvoissa taloissa. Vesterinen oli alallaan uranuurtaja. Kerran hänen vietyään urkuharmonin laestadiolaisen kirkkoon lauluharjoitusten pitoa varten, sanoivat muutamat sen seurakunnan jäsenet: "Piru meni kirkkoon urut selässä". Toiminnassa olonsa aikana herätti Vesterinen laulun ja soiton harrastusta vireille, pitäen sitä yllä pitemmän aikaa."

Vuonna 1886 Calumetiin perustettiin myös Amerikan ensimmäinen suomalainen kansakoulu, jonka opettajaksi Pekka palkattiin. Kouluhuoneena toimi Suomalaisen haalin alakerta. Koulussa oli ensimmäisenä vuonna noin nelisenkymmentä oppilasta. Oppiaineet koulussa vastasivat Suomen silloisen kansakoulun oppimäärää. Sopeutumisen kannalta huono puoli oli se, että englanninkielen opetus puuttui. Huolimatta koululle valitun johtokunnan ponnistuksista, opettajan palkkaamiseen ja huoneen vuokraamiseen tarvittavia varoja ei saatu jatkuvasti kokoon, vaan koulu täytyi lakkauttaa. Sillä oli kuitenkin merkitystä suomalaisuuden ylläpitäjänä.

Calumetista Pekka muutti New York Millsiin, Minnesotaan ja perusti sieläkin mieskuoron ja sekakuoron. New York Millsissä perustettiin vuonna 1887 myös Amerikan Suomalainen Kansanvalistusseura, jonka ensimmäiseen johtokuntaan Pekka kuului. New York Mills oli Minnesotan valtion laajimman suomalaisen maanviljelysseudun keskus. Toukokuussa 1887 pidettiin suuri konsertti, jossa Pekka johti 25-henkistä kuoroa. Mainoslehtisen mukaan: *Paryn Haalilla annettiin torstai-iltana, toukok. 12 p:nä 1887 "Grand Consert In Finnish by the K.K. Chorus composed of Peter Westerinen, Leader and 25 Trained Voices assisted by Prof. Ormsby's Orchestra."*

New York Millsin jälkeen Pekka vaihtoi Elyn kaivoskaupungissa sekä Towerissa ja sen vieressä sijainneessa Soudanissa. Rautatie Elystä Toweriin

oli valmistunut syksyllä 1888. Heti samana vuonna Pekka perusti Soudaniin Minnesotan ensimmäisen suomalaisen soittokunnan. Pekka kuoli Minnesotan Elyssä 47-vuotiaana jo 9.10.1892, ”säännöttömän elämäntapansa” takia.

Justiina Westerinen

Artikkeli on lyhennetty ja muokattu versio Sukuseuran julkaisusarjan uusimmasta kirjasta ”V/Westeristen Amerikan siirtolaisuus 1883 – 1929” Tätä 10 euron hintaista kirjaa, kuten muitakin sukuseuramme tuotteita, on mahdollisuus tilata sukuneuvoston jäseniltä.

Myyntituotteemme ovat nähtävissä nettisivuillamme www.vesterinen.net

Kiitos kuvienne lainasta:

Jorma A. Vesterinen, Aila Maukonen, Mikko Vesterinen, Risto Vesterinen, Rautalampilehti, GreyArea, Jorma Hautala

Sukuneuvosto

Timo Vesterinen, pj.
Porslahdentie 18 E 6
00980 Helsinki
p. +358 50 2471
e-mail: timo.vesterinen(at)pp4.inet.fi

Marketta Valkjärvi, vpj.
Impivaarantie 6
17200 Vääksy
p. +358 50 338 7342
e-mail: marketta.valkjarvi(at)salpaus.fi

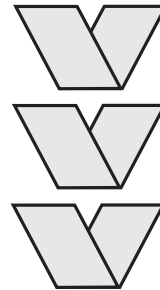
Justiina Westerinen,
sihteeri, sukututkija
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki
p. +358 400 792078
e-mail: justiina.westerinen(at)teak.fi
Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
Majurintie 10
25250 Märynummi
p. 02 7360 071
e-mail: riittaa.nieminen(at)sposti.net

Rauni Vesterinen
Rantakartanontie 2 B 60
00910 Helsinki
p. +358 40 591 8984
e-mail: rauni.vesterinen(at)live.fi

Tiia Vesterinen
Mechelininkatu 16 A 33
00100 Helsinki
p. +358 500 6090 45
e-mail: tiia.vesterinen(at)gmail.com

Mikko Vesterinen (matkamestari)
Fleminginkatu 11 B 63
00500 Helsinki
p. +358 40 8621 018
e-mail: mickomatias(at)gmail.com

Risto Vesterinen
Kuokkamaantie 12
13500 Hämeenlinna
p. +358 50 461 7273
e-mail: risto.vesterinen(at)armas.fi

Vesteristen sukuseura järjestää linja-automatkan Viipuriin ja Karjalan Kannakselle 25. - 27.6.2012

1.päivä/ (Turku-) Paimio-Salo-Helsinki-Pernaja-Hamina-Vaalimaa-Viipuri
Yöpyminen Viipurissa Victoria hotellissa

2.päivä / Viipuri-Johannes-Summa-Kuolemajärven kko-Kuolemajärven as.-Halila-Uusikirkko-Kanneljärven kko-Kuuterselkä-Raivola-Terijoki-Kuokkala
Yöpyminen Kuokkalassa Baltiets hotellissa

3.päivä/ Kuokkala-Terijoen keskusta-rantatietä Seivästö-Kyrönniemi-Viipuri-matka kotiin samaa reittiä kuin tulomatkin.

Alustava matkan hinta: 213 e/henk. + viisumi 56 e/henk. (49 hengen mukaan)
238 e/henk + viisumi 56 e/henk. (30 hengen mukaan)

Sisältäen seuraavat palvelut:

- # bussimatkat Vistamatkojen bussilla
- # majoitus Victoriassa ja Baltietsissä H2 huoneissa
- # aamiainen x 2, samoin päivällinen
- # viisumi+viisumikeskuksen toimitusmaksu ja rek.maksu hotelleihin sekä suomalainen matkustajavakuutus
- # Vistamatkojen kuljettajan palvelut

Huom ! Hinnat perustuvat 1.6.2011 hintoihin, valuuttakursseihin, veroihin ja määräyksiin.
Vuoden 2012 hinnat päivitetään ensi vuoden puolella ja kerromme ne teillä keväisessä jäsenkirjeessämme, samoin ilmoittautumisohjeet.

Tervetuloa matkalle !

AFRIKAA KIERTÄMÄSSÄ

Tuntematon Afrikka

Moni lienee tutustunut tähän suureen mantereeseen lähinnä Afrikan tähtipelin tai Karen Blixenin elämäkertaan pohjautuvan My Africa-elokuvan kautta. Varsinaiseksi Afrikaksi luetaan yleensä Saharan eteläpuolinen alue. Manner oli tuntematon 1800-luvun loppupuolelle asti rannikkoseutuja lukuun ottamatta. Siksi puhuttiin mustasta Afrikasta. Vuoden 1884 Berliinin kongressissa eurooppalaiset siirtomaavaltiot sopivat Afrikan jaosta. Afrikkalaisilta ei kysytty mitään. Niinpä valtioiden rajat syntyivät varsin mieltävaltaisesti.

Miten jouduin Afrikkaan

Olen sähköjakelualan konsulttina alun perin joutunut sattumalta tutustumaan myös tähän maanosaan. Nämä työt ovat olleet minulle sivutoimi, mutta myöhemmin eläkkeelle siirryttyäni työkeikat ovat olleet mukava lisä täydentämään seikkailuhaluista luonnettani. Olen edelleenkin mielelläni jatkanut töitä, kun minua on kysytty.

Toimeksiantojen luonne

Minulla on kokemusta kahdesti pidemmästä työprojektista, puolitoista vuotta Etiopiassa ja samanpituisesta Sambiassa 90-luvulla perheen kanssa. Näistä käsin olemme omatoimisesti matkustelleet näiden naapurimaihin kuten Keniaan, Zimbabween, Botswanaan, Namibiaan ja Etelä-Afrikkaan. Tämän lisäksi olen toiminut vetäjänä tai jäsenenä muutaman viikon pituisissa työtehtävissä 2000-luvun alkupuolelta alkaen mm. seuraavissa maissa: Kenia, Namibia, Ghana, Etiopia, Tansania ja viimeksi Nigeria. Työtehtäviä ovat olleet tietotaidon siirtoprojekteja, projektien toteuttamisia, hankearviointien ja kehittämissuunnitelmien laatimista. Tehtävät on yleensä toteutettu tiimitoimeksiantoina suomalaisfirmoille ja loppuasiakkaana on ollut paikallinen voimayhtiö tai energiainisteriö.

Joitakin kokemuksia

Mieleepainuvia kokemuksia on luonnollisesti kertynyt mm. seuraavista maista:

Etiopiasta

Olosuhteet olivat varsin poikkeukselliset, sillä elimme 2.5 km:n korkeudessa. Tämä tarkoitti ohutta ilmanalaa, veden keittämistä painekattilalla ja aamulla viileätä, mutta jo päivällä sopivan lämmintä säätä auringon noustua. Lisäksi yöllinen ulkonaliikkumiskielto Eritrean sodan vuoksi rajoitti liikumista. Huomasin kyllä kesälomalla Suomessa korkean paikan leirin vaikutuksen kuntooni.

Etiopia on afrikkalaiseksi valtioksi poikkeuksellinen, sillä sitä ei valkoinen mies ole pystynyt valloittamaan lukuun ottamatta 1930-lopussa Italian lyhyehköä miehitystä. Maassa vallitsee syvä uskonnollisuus: kristittyjä ja muslimeja on yhtä paljon. Etiopialaiset ovat ylpeitä historiastaan eikä länsimainen elämäntyyli näytä vieläkään suuremmin muuttaneen heidän kulttuuriaan. Etiopia on maailman köyhempiä valtioita mm. suuren syntyvyyden ja väliajoin toistuvien kuivuuden aiheuttamien nälänhätien vuoksi. Etiopia onkin ollut Suomen kehitysavun pääkohteita. Tutustuimme moniin erityisesti maaseudulla toteutettuihin projekteihin.

Historia tuli vastaan myös asuintalossamme. Isäntäväki oli elintason laskettua muuttanut sivurakennuksen omaksi asunnokseen ja vuokrasi talon meille. Mutta yllätys oli, kun tutustuimme heihin. Omistajat olivatkin Etiopian v. 1975 tapetun keisarin Haile Selassien sisaren jälkeläisiä. Myös muita sukuun kuuluvia miehiä oli tapettu vallankumouksen pyörteissä.

Asuimme kansainvälisen koulun lähellä. Kolme lastamme kävivät sitä, vanhin lukion ja nuorin lastentarhaa. Kaikki oppivat hyvin englannin kielen. Kouluopetus ja sen henki oli erinomainen. Koulun lähes 50 kansallisuutta antoivat lapsille tuntuman kansainvälisyyteen. Terveysongelmaa ei juurikaan ollut, sillä malariaa ei esiinny näillä korkeuksilla.

Mitä Etiopia sitten opetti. Ihminen tulee aika vähällätoimeen, ja länsimainen ihminen on tottunut valittamaan ”turhista” asioista. Elämä oli kyllä varsin askeettista. Tämän huomasimme jälkikäteen, kun vertasimme oloja

myöhemmin Sambian komennukseen.

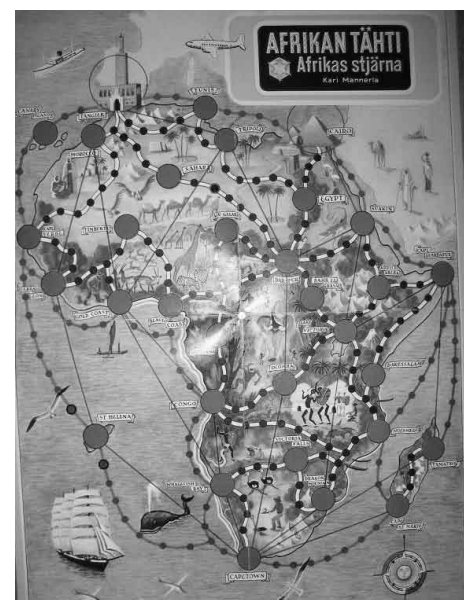
Sambiasta

Parasta Sambiassa oli upea sää ja kohteliaat ihmiset. Sambiahan on brittien entinen siirtomaa, Pohjois-Rhodesia. Kaikkien oli opiskeltava englannin kieltä maan yhtenäisyyden vuoksi. Sambia oli aikoinaan Afrikan teollistuneimpia maita suuren kuparituotantonsa ansiosta. Kuparin hinnan ja tuotantomäärän ollessa korkealla Sambian valtio sijoitti varojaan koulutukseen.

Täälläkin asuimme omakotitalossa. Turvallisuus oli moneen kertaan varmistettu: yöllä kaksinkertainen vartiujamiehitys, sähköinen hälytysjärjestelmä sekä vielä luotettavimpana ”Heta Niskavuori”-niminen perintäkaluna saatu saksanpaimenkoira. Mitään ihmempää ei kuitenkaan tapahtunut.

Nuorin lapsista enää oli matkassamme. Hän joutui kansainväliseen koulun ”English as Second language”-luokalle. Vanhemmat lapset jäivät jo Suomeen opiskelemaan, mutta kävivät mielellään lomallaan täysihoidossa meillä. Erityisesti uima-altaamme veti heitä puoleensa. Sairastin kerran malarian, mutta selvisin nopeasti varhaisen diagnoosin ansiosta.

Sambiassa riitti nähtävää. Kävimme usein ihailemassa mahtavaa Victoria-putousta Sambesi-joella. Osallistuimme

mepa hurjapäiseen melontaretkeen kumiveneellä (rafting) runsaan vesivirran aikana. Toinen suosikkikohte oli Kariban lomaviettoalue. Tämä oli syntynyt rakentamalla 50-luvulla Sambesiin suuri pato vesivoimalaitoksineen ja näin yläpuolelle muodostui laaja järvi-alue. Veden aikoinaan noustua villieläimet jouduttiin pelastamaan syntyneiltä saarilta operaatioissa ”Nooakin arkki”. Kaikkien jännittävintä olivat kuitenkin safarimatkat, joissa oppaan johdolla etsittiin maastoautosta käsin villieläimiä, erityisesti ”big five” eläimet (norsu, sarvikuono, leijona, leopardi ja buffalo) haluttuun nähä.

Ajelimme myös aika usein naapurimaahan Zimbabween, joka oli vielä huomattavasti korkeatasoisempi kuin Sambia toisin kuin nykyään.

Esi-isieni asuinsijat

Sukututkijana voin sanoa, että olen nyt vieraillut esi-isieni asuinpaikoilla:

eurooppalaisten alkukodissa Etiopian hautavajoamassa 60000 vuoden takaa, Karjalan Kanneljärvellä Kuuterselän kylässä (1500-luvun puoliväliin asti) ja Hämeen Rautalammilla (vv. 1555-1899), ks. Vesteristen Viesti 2009.

Olisiko vielä jotakin selvittämistä? Puuttuvat asuinsijat sukumme vaeluksesta Afrikasta Aasian kautta Kanakselle? Mikko Vesterisen kirjoitus ”DNA testi” Vesteristen Viestissä 2009 taitaa tästä aiheesta.

Juha, Virve ja Risto Vesterinen Afrikan eteläkärjessä Hyväntoivonniemellä.

Vesteriset yritysmaailmassa

Tämän vuoden Vesteristen Viesti haastatteli lokakuussa kahta nuorta toimitusjohtajaa.

Toinen yrityksistä edustaa perinteistä yritystoimintaa, korjausrakentamista, tosin aivan sen huippua, Entisöinti Pulla Oy:tä. Yritystä vetää nyt Antti Vesterinen.

Grey Area puolestaan edustaa uusia, 2000-luvulla syntyneitä yrityksiä, jotka kehittävät tietokoneisiin ja mobiililaitteisiin tarkoitettuja pelejä. Grey Arean toimitusjohtajana on Ville Vesterinen. Molemmat ovat Karjalan haaran Vesterisiä Uudeltakirkolta.

Ammattitaitoa ja perinteitä uudessa ajassa eläen, vanhoja rakennusperinteitä vaalien

Jorma Pulla aloitti Entisöinti Pulla Oy:n toiminnan vuonna 1969 ollen entisöinnin kehittäjä ja edelläkävijä. Yritys työllistää nykyisin viitisenkymmentä vanhojen rakennustapojen osaajaa, etenkin kipsikoristeiden kor-

jauksessa yritys on alansa huippua. Helsingin ydinkeskustassa on yli 300 julkisivua, joissa yrityksen osaamista on näkyvillä, mm. Ateneumin, Helsingin Tuomiokirkon, Johanneksen kirkon ja Fennia-talon koristetyöt. Kirkkotaitteen Engel-palkinto annettiin vuonna 2003 Jorma Pullalle. Vuonna 2007 hän kuoli, jolloin yritys jäi kuolinpesälle. Se myi yrityksen Riitta Antinmäen omistamalle A-Saneeraus Oy:lle. Yrityksen toimitusjohtajaksi tuli Riitan poika, Antti Vesterinen.

Antti on syntynyt Helsingissä vuonna 1980, isä Ilkka Helsingin maalauskunnassa (nykyinen Vantaa) vuonna 1951, mutta isoisä Olavin (synt. v. 1921) juuret vievät jo Karjalan Uudellekirkolle. Ne johtavat Vesteristen suvun Karjalan haaran vanhimpaan Mattiin 1500-luvulle.

Isoisän jalanjäljillä

Isoisä tai pappi, kuten Antti häntä kutsuu, haavoittui vakavasti Jatkosodassa menettäen vasemman käden hauiksen alapuolelta ja saaden sirpaleet päähän ja selkään. Kun hän joskus suostui

kertomaan sota-asioita pojanpojalleen, tästäkin laskettiin kuitenkin huumoria. Kun pappi oli tuotu sidonta-asemalle, oli lääkäri todennut, että ei tässä muu enää voi auttaa kuin pappi. Kun pappi sitten oli tullut paikalle, oli pappi tokaissut: ”Lopeta se rukoilu ja anna tupakki.” Mies kuitenkin saatiin sotilassairaalaan ja jäi henkiin.

Vastoinkäymiset eivät kuitenkaan lannistaneet häntä, Antti muistaa hänet huumorimiehenä, pikku piru aina mielessä.

Karjalaan jääneiden maiden tilalle saatiin Perniöstä uudistila. Pappi oli lukenut nuorena metsä- ja kasvialaa ja niinpä hän jatkoi Perniön maatalousoppilaitokseen.

Vuonna 1945 hän meni ensimmäisen kerran naimisiin, tästä avioliitosta on yksi poika.

Vuonna 1951 pappi meni toisen kerran naimisiin ja perhe asettui Somerolle, vaimon kotitilasta erotetulle tilalle asumaan. Ansiotyö Kone-yhtiössä vei heidät sitten Helsingin seudulle, mutta Someron paikka on säilynyt ja papan

kuoltua siirtynyt Antin haltuun.

Parin viime vuoden ajan Antti on remontoinut pieteteillä isovanhempiensa taloa kesämökikseen.

Hän totesikin, että uuden olisi saanut puolet vähemmällä vaivalla ja kustannuksilla.

Remontin aikana löytyi vanhoja muistoja, mm. mummon sodanaikainen vihko, johon oli kirjoitettu sen aikaisia laulun sanoja ja muisteloita. Karjalasta mukaan otettu piironki on niin kookas, että Anttia ihmetytti, kuinka se oli saatu kuljetettua sodan jaloista pois. Hän muistaa lapsuudestaan kesiä mummolassa, kuinka papalla saattoi olla kukkapuskassa itselleen olutpullo ja hänelle limupullo. Pappa oli myös kova kalastamaan ja niille reissuille Anttikin pääsi. Vasemman käden puuttuminen ei tahtia haitannut, oikeassa oli voimaa niin, että neljän tuuman naula meni lähes yhdellä iskulla puuhun sisään. Myös tilan työkaluja pappa pystyi ohjaamaan yhdellä kädellä, vasemmalla puolella oli vain remmi tukena.

Papan ja isän kanssa oli ollut puhetta, että Karjalassa käytäisiin. Pappa ehti kuitenkin sairastua, ennen kuin suunnitelma saatiin koskaan käytäntöön ja hän kuoli vuonna 2003. Toisaalta oli pappa tokaissut: ”Sieltä on kerran lähde, en lähde enää uudestaan.”

Yrittäjävanhemmat

Isä Ilkka on Antin mukaan aina ollut myyntimies, jolla on supliikki hallussa. Musiikki on ollut isän elämässä aina isossa roolissa. Nuorempana hän kävi keikoilla, mutta Antin syntymän jälkeen isä keskittyi enemmän musiikin säveltämiseen ja sanoittamiseen. Tekstejä ja sovituksia on tehty monelle suomalaiselle artistille, mm Kari Tapiolle, Frederikille, Kirkalle, Meiju Suvakselle, Markku Arolle ja Teuvo Oinaalle. Kun isä oli mennyt keikalta Helsingin Roihuvuoressa ravintola Ruiskumestariin, kohtasi hän siellä Antin tulevan äidin. Helsingin ”Ruttopuistossa” hän kosi, kihlat ostettiin läheisestä kultakaupasta ja häät vietettiin Kauhavan kirkossa vuonna 1976.

Äiti Riitta on taas pohjalaisuuden pe-

rikuva, vaikka on fyysisesti pieni, niin henkisesti iso.

Yrittäjyys on veressä, hän on mm. Yrittäjapäiväsäätiön puheenjohtaja. Suuresti hänen ansiostaan Helsingin Kamppiin pystytettiin Yrittäjäpatsas vuonna 2006 ja liputuspäivä 5. syyskuuta, virallistettiin. Tällä hetkellä hän tuottaa yhdessä työ- ja elinkeinoministeriön, Tekesin ja Finpron kanssa High Tech Finland –vientijulkaisua, joka esittelee usealla kielellä suomalaisia teknologiayrityksiä.

Nuori perhe asettui asumaan aluksi Herttoniemeeseen ja sitten Vuosaareen, mutta Antin koulun takia he muuttivat Mellunmäkeen. Siellä yrittäjäperhe piti Kesoilia. Isä jatkoi siitä LVI-alalle, äiti alkoi pyörittää Metro-Auton henkilöstöravintolaa.

Vanhemmat halusivat Antinkin menevän kaupalliselle alalle, mutta sen verran poika kapinoi, että suuntautui rakennusalalle tehden siellä kaikkia töitä. Toisaalta isä halusi, että Antti olisi alkanut laulaa hänen tekemiään kappaleita, mutta sitäkin poika ei halunnut ammatikseen tehdä.

Uusi kokemus koitti kuitenkin Entisöinti Pullan oston ja toimitusjohtajuuden myötä. Nöyränä Antti sanoi aloittaneensa uuden oppimisen. Rakennusalan perinteiden mukaisesti tarjottiin tietenkin sarviviinat kaikille työntekijöille.

Erikoistumalla pärjää

Rakennusala on ollut viime aikoina paljon otsikoissa harmaan työvoiman takia. Ulkomaiset yritykset tai ulkomaista halvempaa työvoimaa käyttävät yritykset vievät monet alan urakat. Entisöinti Pulla on siinä mielessä hyvässä asemassa, että sen erikoisosamista ovat vaativat koristetyöt, jotka ovat monesti myös suojelluissa kohteissa. Näissä joudutaan usein käyt-

tämään myös vanhoja Museoviraston vaatimia menetelmiä. Kohteiden entisöinnissä työn laatu on tärkein tekijä ja Pullan väen osaaminen pääsee oikeuksiinsa. Antti toteaa, että he voisivat käyttää suomalaisen työn Avainlippu-tunnusta.

Toki kansainvälisyyttäkin löytyy, yhtenä yrityksen korvaamattomana tekijänä Antti mainitsee puolalaisen kuvanveistäjä Macan, jonka käsissä syntyy lähes mitä tahansa.

Henkilökunnasta löytyy niin vanhaa 60-vuotiasta konkaria kuin innostunutta 20-vuotiasta nuorta. Nyt ovat korjaustyöt meneillään mm Lahden historiallisessa museossa, Tuusulan kirkossa ja Annantalossa Helsingissä.

Yrittäjän pitää ottaa aina riskejä, mutta uskoa asiaansa eikä lannistua pienistä.

Yksityiselämän puolella häpäivän unohtamisen riskiä voi pienentää valitsemalla helposti muistettava päivä, jonka mieskin muistaa. Niinpä Antti vihittiin pohjalaisen Helin kanssa avioliittoon 07.07.07 klo 17.00, klo 07 olisi ollut liian varhain, siinä samassa Kauhavan kirkossa, missä omat vanhemmatkin sanoivat tahdon.

<http://www.entisointipulla.fi/>

Antti Vesterinen

Koko maailma peliareenana

Nokian jälkekin on elämää

Suomen teknologiavienti on ollut paljolti Nokia varassa. Nokian kone on alkanut kuitenkin yskiä viime vuosina, mutta onneksi tilalle on pulpahdellut uusia peliyrityksiä.

Rovio-nimisen yrityksen kehittämä Angry Birds on ehkä tunnetuin näistä peleistä ja saanut Suomessa ja kansainvälisestikin runsaasti julkisuutta. Alalla on kuitenkin useita muita yrityksiä, kuten Remedy, Digital Chocolate, Sulake and Grey Area.

Grey Area kesällä USAssa lanseeraama Shadow Cities -peli sai New York Times -lehden toimittajan Seth Schieselin kirjoittamaan kesällä ylistävän artikkelin peliutuudesta:

”If you have an iPhone, you simply must try this game,” gushed reviewer Seth Schiesel. “Shadow Cities isn’t just the future of mobile gaming. It may actually be the most interesting, innovative, provocative and far-reaching video game in the world right now, on any system.”

Käännös: ”Jos omistat iPhonen, sinun täytyy kokeilla tätä peliä” Seth Schiesel hehkuttaa. “Shadow Cities ei ole pelkästään mobiilipelaamisen tulevaisuutta. Itse asiassa se lienee mielenkiintoisin, nerokkain, kiinnostavin ja kauaskantoisin videopeli tällä hetkellä maailmassa ajatellen mitä järjestelmää tahansa.

Juuret Karjalan Uudellakirkolla

Aloitimme haastattelun aluksi pienellä sukuselvityksellä. Ville on syntynyt v. 1981 Hämeenlinnassa ja hänen isänsä Kaarle luovutetun Karjalan Uudellakirkolla v. 1932.

Muutoin suku oli pysynyt Karjalassa samoilla seuduilla ainakin vuodesta 1710 lähtien, josta sukukirjan tarjoamat tiedot alkavat.

Talvisodan aikana Villen isoäiti tuli evakkoon kahden lapsensa kanssa Kauvatsaan, Satakuntaan. (Kauvatsa liitettiin Kokemäkeen v. 1969).

Karjalan ja siellä olleen omaisuuden

menetyks ei ollut perheelle ainoa uhraus, sillä Villen isoisä kaatui Talvisodan Summan taisteluissa.

Isoäidillä oli veli Hämeenlinnassa, joten oli luonnollista, että hän asettui sinne asumaan, tukeutuen veljensä apuun.

Villen isällä oli lukuisia Karjala-aiheisia kirjoja kotonaan muistona menneistä ajoista. Hän oli käynyt vanhoilla asuinsijoilla ja ilmakuva kotiseudusta muistutti menneestä. Ville itse ei ole kuitenkaan ollut aktiivisesti mukana Karjala-toiminnassa eikä -matkoilla.

Urheilullinen nuoruus

Toisin kuin modernin peliyrityksen toimitusjohtajan kohdalla voisi kuvitella, Villen lapsuus ja nuoruus oli liikunnallinen, eivätkä tietokonepelit olleet niin tärkeässä roolissa.

Touhut isän omistamassa verstaassa, juokseminen, pyöräily ja jalkapallo sekä lumilautailu veivät paljon enemmän hänen aikaansa. Vasta 90-luvun puolivälin jälkeen internetin yleistessä tietokoneet alkoivat viedä aikaa, mutta silloinkin innostus kohdistui enemmän sosiaaliseen mediaan kuin pelaamiseen. Lukion hän kävi Hämeenlinnassa ja suoritti asepalveluksensa Parolannummella, Hämeenlinnan kupeessa.

Kaupalliset ja kansainväliset opinnot tukena

Ville aloitti opinnot Helsingin Kaupakorkeakoulussa v. 2002 ja hän suoritti kandidaatin tutkinnon kansainvälisestä liiketoiminnasta ja rahoituksesta. Vuonna 2005 hän jatkoi London School of Economics and Political Sciencessä valmistuen sieltä ekonomiksi v. 2006.

Lontoosta matka vei Amsterdamiin tietoliikenne- ja palvelusyrityksen palvelukseen. Suomeen Ville palasi vuonna 2007. Mainostoimistotyön ohella hän perusti ArcticStartup-yrityksen, jonka tarkoitus on auttaa uusia teknologiayrityksiä alkuun. Näissä merkeissä hän tapasi Grey Area kolme perustajajäsentä. Yhteistyö syveni niin, että Ville aloitti Grey Area toimitusjohtajana heinäkuussa 2010.

Kun muut perustajajäsenet keskittyvät

enemmän ohjelmointiin, Villen työnä on ollut hankkia mm rahoitusta. Helmikuussa 2011 yritys saikin kansainvälistä riskirahaa 2 miljoonaa euroa. Rahan hankinnassa on tärkeä luoda myös kontakteja oikeisiin tahoihin, raha on vain puoli voittoa. Yrityksessä on tällä hetkellä 16 henkilöä töissä, joista 2 työskentelee USAssa.

Koko maailma peliareenana

Palataan sitten yrityksen tämänhetkiseen tuotteeseen Shadow Cities -peliin. Kyseessä on sijaintiin perustuva, monipelaajainen roolipeli. Siinä pelaaja ottaa itselleen oman roolihahmon, liittyy sitten toiseen alueella toimivasta kahdesta ryhmästä ja taistelee sen kanssa alueensa herruudesta. Kotikaupunki toimii siis pelialustana. Hahmoon voi kehittää ja sen taitoja kartuttaa pelin edetessä. Pelin lataaminen on ilmaista, samoin pelaaminen, mutta pikkusummilla, 70 sentistä ylöspäin, voi ostaa itselleen virtuaalihyödykkeitä ja energiaa (= ”pelimerkkejä”) ja edetä sitä kautta nopeammin pelissä. Pelaajat muodostavat yhteisön, sen kautta tutustutaan uusiin ystäviin ja viestitellään, ”chattaillaan”. Peli toimii tällä hetkellä iPhonessa, mutta tarkoitus on laajentaa sitä myös muihin malleihin ja käyttöjärjestelmiin, kuten Android-puhelimiin.

Ville Vesterinen

Toimitusjohtajan työ vie Villen ympäri maailmaa, edellisellä viikolla hän oli USAssa, vierailen sekä San Franciscossa ja New Yorkissa. Muutenkaan perinteistä klo 8.00 - 16.00 työaikaa ei voi noudattaa. Ville pyrkii kuitenkin pitämään työmäärän kohtuullisena ja varaa aikaa liikunnalliseen vapaa-aikaan mm pyöräilyn ja uinnin merkeissä.

Maailman muuttaminen parempaan ja isoihin unelmiin uskomisen vie nuorta toimitusjohtajaa eteenpäin. Hän kertoo olleensa aina erittäin utelias oppimaan ja ymmärtämään maailmaa ja uskonut minkä tahansa olevan mahdollista, kun vain tarttuu asiaan. Tämän Ville uskoo saaneensa kotikasvatuksensa mukana. Kun kyselen missä hän aikoo olla kymmenen vuoden päästä, hymyillen annettu vastaus on, että ensi viikkokin on auki. ”Katsotaan mihin elämä vie”.

www.grearealabs.com

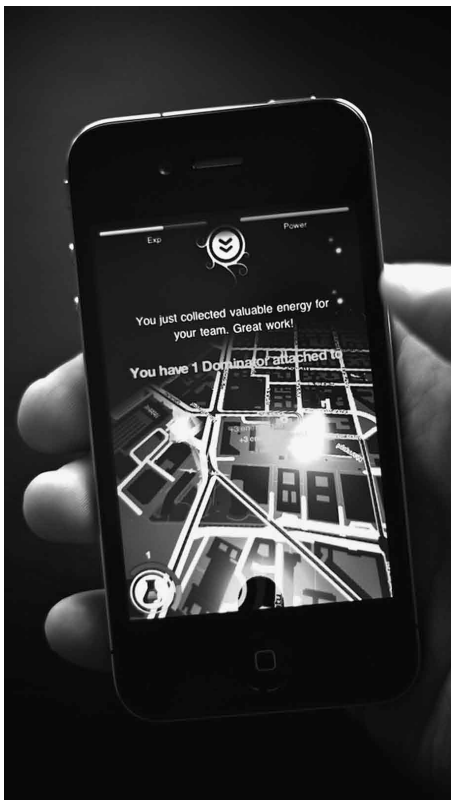
www.articstartup.com

Vesteristen Viesti toivottaa molemmille tässä kerrotuille yrityksille menestystä ja onnea!

Mikko Vesterinen

Rautalammin museo yllätti ensikertalaisen monipuolisuudellaan. Pitkä on ajallinen matka museoesimerkkimme ja Grey Arean pelien välillä. Siihen on tarvittu useita sukupolvia.

Sukututkimus vie mennessään

Miten minusta tuli sukututkija

Olin jo työelämässä ollessani kiinnostunut sukulaisista, vaikka en jo edesmenneistä juuri mitään tiennyt. Yritin kysellä vanhemmiltani muistakin sukulaisista kuin mummuista ja vaareista, mutta sain kovin heikosti tietoja. Minulla ei ollut silloin kotona nettiyh-teyttä eikä sopivaa tietokoneohjelmaa. Kävin kyllä jonkin kurssin kansalaisopistossa, mutta asia jäi odottamaan aikaa parempaa.

Kun sitten jäin työelämän pyörteistä pois syksyllä 2004, menin Kuopion kansalaisopiston sukututkimuskurssille ja sillä tiellä olen vieläkin. Kun oma sukuni on isän puolesta eteläisessä Hämeessä ja äidin puolelta Karjalan kannaksella, ajattelin aloittaa ystäväni Sepon tyttären sukupuusta. Vesteristen tietoja löytyi jo olemassa olevista Vesteristen sukukirjoista, mutta Heidin äiti on kotoisin Kainuusta. Netistä löytyi aika paljon Sotkamon ja Kajaanin vanhoja kirkonkirjoja ja joitakin mikrofilmejä kaukolainasin Kuopion kirjastoon. Innostuin, kun pääsin 1600-luvun alussa syntyneisiin henkilöihin.

Muisteluinnostus tarttui muihinkin

Tehdessäni sukututkimusta Seppo Vesterinen innostui keräämään serkuiltaan mummolamuistoja lapsuutensa ajoilta. Sepon äiti oli kasvanut Varkaudessa Taipaleen kanavan lähellä olleessa Siikalahden torpassa. Avioiduttuaan Pielavedeltä kotoisin olleen Jaakko Vesterisen kanssa nuori perhe muutti Iisalmeen, kun Jaakko sai lossinkuljettajan toimen Peltosalmen lossilla. Perheen lapset vierailivat lähinnä kesäisin mummolassa ja muistelevat yhä niitä vierailuja kaihol-la. Muisteluista ja pienestä Huopaisen sukututkimuksesta julkaistiin kirjanen (Seppo Vesterinen – Anja Seuranen, toim.: Muistoja Siikalahden mummolasta ja Petteri Huopaisen jälkeläisiä, 2008). Kirja oli ensimmäinen painotuote, jonka taitoin, ja siihen jäi paljon painovirheitä.

Sitten muisteltiin elämää Peltosalmen lossilla

Kaikki Vesterisen kymmenen lasta osallistui muistelukirjan tekoon. Kirja on tarkoitettu vain perheen omaan käyttöön, mutta siitä suvun nuoriso voi lukea elämästä lossilla vuosina 1934 - 1956.

Lossilla tapahtui kaikenlaista. Ikävistä tapahtumista muistetaan linja-auton putoaminen jäihin ja monen ihmisen hukkuminen tammikuussa 1951.

Tässä muistelukirjassa ei ole varsinaista sukututkimusta muuten paitsi kuva Jaakko Vesterisen sukupuusta (Seppo Vesterinen, toim: Elämää Peltosalmen lossilla vv. 1934 - 1856 Jaakko ja Irja Vesterisen lapset muistelevat 2009).

Sukututkimus voi olla jännittävääkin

Sepon vanhin sisar Aila Hokajärvi oli innostunut selvittämään isänsä nuoruuden vaiheita. Minä vähän avittelin häntä Jaakko Vesterisen vanhempien selvittelyssä. Suku tiesi, että Jaakon ja hänen muutamaa vuotta nuoremman veljensä Pekan isä Petter Johan oli matkustanut kolme kertaa Amerikkaan. Sukua kaihersti, kun tiedettiin vain menomatkojen ajankohdat ja poikien syntymäajat eivät oikein sopineet niihin matkoihin. Kysyin Pielaveden kirkkoherranvirastosta Petterin ja Hilda Maria Niskasen vihkiäikää ja sieltä ei sitä löytynyt.

Yhtenä lauantai-iltana tuli mieleeni, olisiko Hilda Maria Niskanen matkustanut Amerikkaan ja löytyisikö hänen passihakemustaan Kuopion kirjaston mikrofilmeiltä. Koko viikonlopun mietin asiaa ja olin kuin tulisilla hiilillä. Maanantaina menin innolla kirjaston sukututkimushuoneeseen. Sieltähän se löytyi. Petteri Vesterinen tai Peter Johan, jolla nimellä hän silloisissa asiakirjoissa kulki, oli kutsunut morsiamensa Amerikkaan. Olin ostanut amerikkalaisen kaupallisen ohjelman (Ancestry.com) käyttöoikeuden ja

löysin sieltä Petterin ja Hilda Marian vihkitiedot, jotka olivat yhteneväiset suvun tiedossa olevan päivämäärän kanssa. Löysin myös Hilda Maria Niskasén matkustajatiedot, tosin väärin kirjoitettuna, mutta lipun maksajana oli Peter Johan Vesterinen Maynardista, jonne Hilda Mariakin oli menossa. Tunsin itseni aivan sankariksi nämä tiedot löydettyäni. Vesterisen sisaruset olivat selvästi iloisia alkuperänsä varmistuttua: He ovat Vesterisiä.

Irja ja Jaakko Vesterisen sukujen yhteinen sukukirja

Vaikka Vesterisistä on hyvä sukukirja olemassa, halusin tehdä kirjan, jossa on sekä Irjan että Jaakon suku esiteltynä. Täydensin niitä tietoja, joita minulla oli netin ja kirjaston kautta. Pyy-sin joitakin virkatodistuksiakin. Sukututkimusohjelmastani sain molempien suvuista tulosteet, mutta hakemistojen yhdistäminen ei ollut aivan pikku juttu, kun nimiä oli yli 6600 ja sukutaulujakin 1235. Tässä harrastuksessa vanhakin oppii uutta: kuvankäsittely ja taitto-ohjelmat eivät kuuluneet työelämässä tarvitsemiini työkaluihin. Nyt niiden kanssa olen joutunut pelaamaan. Kirja tuli painosta ennen juhan-nusta 2011 ja heti löysin virheen, kun olimme ilmoittautuneet Vesteristen sukukokoukseen Rautalammille. Tiedoissani olin merkinnyt jonkin Vesterisen pojan lapsena kuolleeksi, vaikka hänellä on olemassa jälkeläisiä, esimerkiksi sukuneuvoston jäsen Risto Vesterinen on samaa sukuhaaraa kuin tutkimani Vesteriset. Häneltä sain kirjan painoon menon jälkeen täydentäviä tietoja. Kiitos niistä!

Anja Seuranen ja Seppo Vesterinen.

Sukututkimusharrastus työllistää jatkuvasti

Suomen Sukuhistoriallisen seuran sivuilla on mikrofilmeiltä skannattuja kuvia alkuperäisistä kirkonkirjoista. Olen ollut niitä skannaamassa monen viikon ajan. Olen skannannut Kuopion, Hausjärven ja Kärkölän kirkonkirjoja ja tehnyt niihin myös luettelot, jotta ne ovat seuran jäsenille helpompia käyttää. Suomen Sukututkimusseuran sivuilla on HISKI hakuohjelma, joka helpottaa huomattavasti sukututkimusta, jos tutkittavan seurakunnan tiedot on sinne viety. Vesterisiä tutkiessani harmittelin, että HISKIstä löytyi Rautalammit vain kastettujen tietoja. Nyt olen tekemässä HISKIin Rautalammin kuolleista taulukkoa. Jatkossa Rautalammin tutkijoilla on vähän helpompaa löytää tutkittavien henkilöiden kuolinaikoja.

Kaikki sukututkimuksesta kiinnostuneet Kuopioon 16. – 18.3.2012

valtakunnallisille sukututkimuspäiville! Tervetuloa oppimaan lisää!

Kuvia mm. Rautalampilehdestä.

Korholan emäntä, taiteilija Oili Marski saattoi vieraansa turvalliselle kotimatkalle. Kiitos Korhola, kiitos Rautalampi.

Lähdön haieka hetki, viiri alas ja kohti uutta.

SERKKUTAPAAMINEN HELSINGISSÄ LOKAKUUSSA 2011

Ensin sitä ehdotti yksi. Sitten asiasta meilailtiin kahden kesken ja pian saatiin jo kolmas ja neljäskin mukaan. Muodostettiin serkkujen tapaamista suunnitteleva ryhmä. Koottiin kaikilla neljällä olevia erilaisia suvun vanhoja valokuvia ja skannattiin niitä sähköiseen muotoon. Sitten kokoonnuttiin yhtenä iltana nelistään niitä katsomaan. Uskomatonta, miten upeita valokuvia albumien kätköistä oli löytynyt! Meillä kaikilla oli sedistämme ja tädeistämme sellaisia lapsuuskuvia, joita muut eivät olleet koskaan nähneet. Isoisämme, tavallinen pienituloinen rataavartija **Konstantin Westerinen** ja vaimonsa Hilma Kasurilasta olivat kuskanneet lapsiaan lukuisia kertoja 1900-luvun alussa maineikkaaseen Viktor Barsokevitschin valokuvamoon Kuopioon. Jopa kaksivuotiaana kuolleesta tädistämme oli ehditty ottaa yksi kuva.

Valokuvien katselun lomassa juteltiin siitä, mitä haluttaisiin koko serkkukaartin voimin tehdä ja milloin. Todettiin, ettei vanhempaa sukupolvea ole enää yhtään jäljellä viimeisen setämme kuoltua pari vuotta sitten, joten enää ei muuten tavattaisi edes hautajaisissa. Kuitenkin olisi mukava taas välillä kerääntyä yhteen. Niinpä katsottiin kalenterista vielä lokakuun puolelta kaksi päivää, jotka sopivat meille neljälle ja päätettiin valita niistä se, joka sopisi useimmille serkuista. Jaettiin tehtävät, kuka olisi yhteydessä keneenkin. Tapaamisen ohjelma päätettiin pitää kevyenä, mutta kulttuurilina. Sovittiin, että tavataan puolilta päivin Helsingin Tennispalatsissa parhaillaan meneillään olevassa Akseli Gallen-Kallelan taidenäyttelyssä ja sen jälkeen suunnataan taiteilijaravintola Eliteen syömään ja viettämään hauskaa iltaa.

Kun tuo lauantapäivä koitti, paikalle saapui 16 serkusta 10 ja osalla vielä puoliset mukana. Serkusten osallistumisprosentti oli siis 63 ja niin kuin joku sanoikin, esim. kyselytutkimuksissa sitä voitaisiin pitää varsin hyvänä vastausprosenttina. Eivätkä kaikki serkut suinkaan olleet pääkaupunki-

seudulla asuvia: Pekka tuli Oulusta, Seppo Kajaanista, Eeva Siilinjärveltä, Heikki Uudestakaupungista ja Pirjo Tampereelta. Vuodet olivat kohdelleet serkkuja kauniisti: kaikki olivat tunnistettavissa ”omiksi”. Vaikka ikää oli tullut lisää, niin savolaishuumori ei ollut onneksi minnekään kadonnut.

Näyttely oli hieno ja siellä nähtiin paljon yksityiskokoelmissakin olevia, meille tuntemattomia töitä. Ihan ei vielä keksitty, miten oltaisiin sukua Galléneille, vaikka kovasti taiteellisia taipumuksia meidän serkkujenkin keskuudessa ilmenee, taidegraafikasta erilaisiin maalaustekniikoihin, kuvanveistoon, arkkitehtuuriin, valokuvaukseen ja tekstiilitöihin saakka.

Elitessä nostettiin ensin malja isovanhemmillemme, joiden vihkiäisistä tuli tänä vuonna kuluneeksi 110 vuotta. Eikä puheesta tullut sen jälkeen loppua, kun päivitettiin kullekin tapahtuneita asioita ja otettiin vuosien välimatkaa kiinni. Välillä naurettiin

vedet silmissä jollekin muistolle. Kun herkullinen taiteilijamenu oli syöty, pöydälle nostettiin kannettava tietokone ja nyt kaikki serkut saivat nähdä ne vanhat kuvat. Uudemmat paperiset värikuvat kiersivät kädestä käteen ja välillä tarkistettiin kaikille jaetusta sukuluettelosta syntymäaikoja tai muuta unohtunutta. Huomattiin, että tänä vuonna syntynyt pieni Eino-vauva on 78. Konsta Westerisen suora jälkeläinen. Arvailtiin sitä, koskahan syntyy sadas ja kenelle. Sukuseurakin sai serkuista kaksi uutta jäsentä. Kameroiden salamavalot välähtelivät. Välillä rynnättiin yhteiskuvaan pihalle niin kauan kuin päivänvalo riitti. Illan kuluessa voimistui ajatus siitä, että nyt ruvetaan tapaamaan useammin – enää ei pidetä kymmenen vuoden taukoja. Ollaan me niin mukavia! Ehkä pidetään nyttikestit jo ensi kesänä. Iso ja lämmin kiitos kaikille mukana olleille!

Justiina Westerinen

Kuva: Hannu Westerinen

Kuvassa vasemmalta: Mirja Halonen, Juhani Vesterinen, Heikki Westerinen, Justiina Westerinen, Marjatta Halonen, Eeva Moisala, Pekka Halonen, Elina Vesterinen-Sumu, Sanna Lanki, Raimo Moisala, Seppo Vesterinen, Kaisu Pitkälä, Hannu Westerinen ja Pirjo Lehtonen.

Elämää Portugalin Algarvessa

Sattuma astui peliin! Alkukesällä 2004 minulle tuntematon henkilö Risto Viljanen soitti ja ehdotti tapaamista. Puhelinkeskustelussa kävi ilmi, että toiveena oli saada aikaiseksi Algarven Suomi-Seuralle omat kotisivut Internetiin. Tavattuamme, totesimme tuntevamme toisemme molempien ATK-uran alkuvaiheilta jo vuodesta 1965 ollessani tietokoneoperaattorina Laskentakeskus Oy:ssä, jossa oli ensimmäisiä Suomeen toimitettuja IBM suurtietokoneita. Risto käytti tätä tietokonetta asiakkaan edustajana.

Viimeisinä kymmenenä työvuoteni yksityisyrittäjänä muun tietokoneliiketoiminnan lisäksi koulutin myös PC tietokoneiden käyttöä yrittäjille, kuntien työntekijöille sekä työvoimahallinnon tarpeisiin. Espoon kauppakamarin jäsenenä koulutin yritysjohtajille kotisivujen tekoa ja tätä kautta meillä oli Riston kanssa yhteinen asiakas, jolle tekemäni kotisivut saattoivat meidät jälleen yhteen.

ATK koulutukset hiljentyvät aina kesäksi ja siksi mielenkiinnon vuoksi olin valmis tekemään seuralle kotisivut, koska jo useana talvena olimme vaimoni Mirjan kanssa haaveilleet, että sitten kun me pääsemme irtautumaan töistämme, niin muutamme talvikausiksi jonnekin lämpimään. Olimme jo aiemmin käyneet tutustumassa eri vaihtoehtoihin, mutta Algarve ei ollut tullut mieleemme.

Sain seuran toimistolta alustavaa materiaalia ja ehdotuksia sivujen sisältöön, josta lähdin liikkeelle. Kuten jo mainitsin, emme olleet koskaan käyneet Algarvessa, joten päätin tehdä sisällön sellaiseksi, että se auttaisi meitä ja muita Algarven alueesta kiinnostu-

neita henkilöitä vierailemaan siellä ja mahdollisesti kasvattamaan seuran jäsenmäärää talvikausiksi. Siksi sivuilta löytyy myös ulkopuolisille tietoa kuten karttoja, asumiseen ja elämiseen, asunnon vuokraamiseen, linja-autolla liikkumiseen jne. liittyviä sivuja. Pääteemana oli kuitenkin saattaa nopeasti seuraa ja sen jäseniä koskeva uusi tieto kaikkien tietoon kotisivujen välityksellä.

Huomasin välillä miten muiden työtehtävien ohessa ajatukseni siirtyivät Algarven asioihin ja kotisivujen sisältöön. Tehtävä lisäsi koko ajan mielenkiintoani näiden sivujen merkitykseen myös oman työurani jälkeen.

Algarven Suomi-Seuran kotisivut julkaistiin 12.9.2004.

Kotisivuja pitää myös päivittää ja siksi seuran johdon sisällä oli tullut ajatus kutsua minut paikan päälle koulutamaan seuran silloista toimistohenkilökuntaa tähän työhön.

Pakkasimme vaimoni Mirjan kanssa laukukamme ja lähdimme matkaan marraskuussa 2004. Tiesimme asuimen järjestävän seuran toimesta.

Algarven Suomi-Seura järjesti meille talon Carvoeirossa, jonka terassilta oli mahtavat näkymät merelle.

Näiden kahden viikon ajan joka toinen päivä oli koulutuspäivä seuran toimistolla Portimaossa ja joka toinen Marja ja Risto Viljanen ajeluttivat meitä ympäri Algarvea, johon ihastuimme täysin, todeten tämän olevan se tuleva talvipaikkamme.

Suomeen palattuamme seurasin mielenkiinnolla kotisivujen päivityksiä,

mutta kun Suomesta työharjoittelussa ollut toimistoharjoittelija vaihtui, niin päivitykset harvenivat ja sivut tuntuivat menevän sekaisin. Linkit eivät enää toimineet ja onhan se selvää, että vielä koulunpenkillä oleva harjoittelija ei osaa kaikkia sivujen vaatimia niksejä.

Korjailin sivuja Suomesta käsin ja ilmoitin toimistoon mitä olin tehnyt. Nyt sivuja päivitimme molemmat ja homma meni vielä vaikeammaksi joten ehdotin joskus vuodenvaihteen jälkeen, että voin päivittää sivuja jatkossa Suomesta käsin. Tällä tavalla olin koko ajan selvillä mitä seuran toimesta Algarvessa tapahtuu ja samalla tein lisäisivuja, joita ainakin itse kaipaisisin, jos talvipaikkamme joskus tulisi olemaan Algarve.

Päivittelin sivuja usean vuoden ajan toimistolta saatujen tietojen pohjalta ja keväällä 2008 minua pyydettiin tekemään mallisivut koskien seuran jäsenten omistamien vapaana olevien asuntojen edelleenvuokrausta.

Tein sivut Vilamourassa olevasta asunnosta. Kuitenkin jostain ”verotussyystä” sivut piti poistaa heti parin viikon jälkeen Internetistä, mutta ne jäivät tietysti omalle koneelleni. Katsoimme asunnon kuvia usein vaimoni kanssa.

Haaveesta totta

Vihdoin syksyllä 2008 vaimoni pääsi irtautumaan myös työtehtävistään ja silloin meille avautui mahdollisuus kokeilla talviasumista Algarvessa. Meillä oli edelleen tiedot Vilamouran edellä kerrotusta viihtyisästä asunnosta tuolla rauhallisella alueella, joten vuokrasimme sen marraskuusta 2008 lähtien kuudeksi kuukaudeksi.

Kun saavuimme omalla autollamme ”muuttokuormamme” kanssa 31.10.2008 puolipilvisessä, välillä sateisessa säässä, lämpötilan ollessa 15 asteen tienoilla Vilamouraan, ajattelimme, että tätäkö se koko talvi on. Eipä ainakaan ollut lunta!

Seuraavana päivänä lämpötila nousi reilusti yli 20 asteen ja aurinkokin alkoi paistaa ja mielialamme koheni.

Talossa oli kaikkiaan 24 asuntoa, jotka omaamme lukuunottamatta, olivat koko talvikauden tyhjiillään Kaksi puutarhuria hoiti koko ajan sekä puutarhaa että uima-allasta.

Talon alakkerros oli avointa autotallia,

jolloin kylmä nousi sieltä eristämätömiön seinien ja lattian kautta asuntoomme. Muita kuin erillisiä sähkö- ja kaasulämmityslaitteita ei ollut käytössä, jolloin lämmityskulut nousivat melko suuriksi.

Menimme heti seuraavana keskiviikkona Vilamouran viereiseen kaupunkiin Quarteiraan jokaviikkoiseen lähialueen suomalaisten baaritapaamiseen. Paikalla oli noin 30 henkeä, niin silloin tuntui jotenkin kotoisalta nähdä ne ihmiset, jotka olivat tulleet meille tutuiksi kotisivukuvien kautta. Kun esittelin itseni kotisivujen tekijänä ja ylläpitäjänä pääsimme heti tutuiksi.

Keskiviikkotapaamisestamme Quarteirassa on tullut kaikille niin tärkeä tapahtuma, että sieltä ei voi olla poissa kuin todella pakottavista syistä. Siellä kerromme nykyisinkin viikon tapahtumista ja kuulemme aina luennon Portugalin ja Algarven taloudellisesta tilanteesta ja muista uutisista. Vaihdamme jo luettuja kirjoja ja lehtiä.

Kerrostaloon - aurinkoa ja lämpöpumppuja

Seuraavaksi talvikaudeksi 2009-10 päätimme etsiä lämpimämmän asunon ja löysimmekin ystäviemme avulla hyvin läheltä edellistä asuntoamme kerrostaloasunnon, jossa asui myös paikallista väkeä.

Asunto oli muuten mukava ja lämpimämpi, mutta merelle, jonka näimme asunnostamme, oli kahden kilometrin matka.

Havittelimme päästä rannalle ja siksi taas lähdimme etsimään jo keväällä uutta asuntoa seuraavalle talvikaudelle. Sitten nappasi. Löysimme asunnon aivan Quarteiran rantakävelykadun varrelta. Tässä asunnossa asumme nyt toista talvikautta ja sopimuksemme jatkuu edelleen seuraavatkin talvet.

Tärkeintä on löytää asunto jonne aurinko paistaa ja varustettuna riittävässä määrin lämpöpumppuja. Algarven rannikolla talvisin lämpötila ei useinkaan päivisin laske alle 15 asteen, mutta asunnot ovat öisin kylmiä puuttuvan seinä- ja lattiaeristeen vuoksi.

Usein ystävämmme Suomessa kysyvät mitä me teemme täällä pitkän talvikauden, 7 kk, ja me vastaamme, että samoja asioita kuin kotona Suomessa.

Yhteiselo ja harrastuksia

Paitsi tällaista ja näin tiivistä ohjelmaa meillä ei ole aiemmin ollut. Kuulumme täällä melkein kaikki Algarven Suomi-Seuraan. Seurassa on noin 500 jäsentä ja tapahtumia riittää.

Järjestämme joka kuukausi lounastilaisuuden joissa on esiintynyt viime aikoina mm. Laulukuoro Keuruun Serenat, Viihdekuoro Essut Tuusulasta, Mieskuoro Kelot Tampereelta. Usein myös eri alojen asiantuntijat luennovat kuukausilounaallamme.

Lisäksi vietämme suuria itsenäisyyspäivä- ja kevätkuuhlia, sekä järjestämme jouluhartaus- ja kauneimmat joululaulut tilaisuuden Espanjasta saapuvan suomalaisen papin johdolla.

Harrastuksistamme voimme mainita golfin, kukkien sidonnan, ikonin maalauksen ja tietysti uinnin ja kävelyn. Lisäksi Portimaossa, jossa on myös seuran toimisto ja sen iso kirjasto, harrastetaan petankkia, keppijumppaa, yhteislaulua, bingoa jne.

Keväisin ja syksyisin seura järjestää retkiä Portugalin ja Espanjan alueella eläkkeellä olevan Portugaliiin erikoistuneen suomalaisen oppaan johdolla. Talvikautena käymme usein yhdessä eri kaupungeissa konserteissa, baletissa, näyttelyissä, urheilukilpailuissa, markkinoilla ja kyläjuhlissa. Tänä syksynä omat taiteilijamme järjestivät Loulen kaupungin Galeria Alegria'an 14 taiteilijan yhteisnäyttelyn.

Kotikatu ja ”Salkkarit” näkyvät

Televisiosta näemme kaikki Suomen 12 kanavaa 2 tunnin viiveellä tietokoneen kautta yhdistettynä televisioon suuren kuvan saamiseksi. Ohjelmat säilyvät palvelimella kuukauden jolloin niihin voi palata jos jokin jää näkemättä. Palvelun tarjoaa noin 100€ vuosimaksusta TV-Kaista.

Tämän Vesteristen Viestin ilmestyessä Algarven Suomi-Seura täyttää 20-vuotta.

Seuran kotisivut löytyvät osoitteesta: www.kolumbus.fi/algarvensuomi-seura

Sieltä löytyy ”Ajankohtaista/Uutiset” sivu sekä tietoja ja kuvia kaikista tapahtumistamme valikosta ”Seuran toiminta” – ”Menneet tapahtumat” sivulta.

Nyt vietämme täällä Algarvessa neljättä talveamme ja olemme todella viihtyneet hyvin.

*Terveisin,
Jorma ja Mirja Vesterinen
Quarteira, Portugali
Lahela, Suomi*

Mirja Vesterinen

Vasemmalla Jorma A Vesterinen